

Стјепан Петровић Шчипачов

ЗНАКОВИ ВРЕМЕНА

* * *

Ти си туђа жена, туђа жена,
и да волиш другог треба, треба.
С другим и весела и ласкава буди
а мене заборави, заборави,
заборави мој глас, мој поглед, моје руке.
Нека месеци, године растанка лете.
Само тада како ће мила, бити,
кад не будем имао снаге тебе заборавити?

1958.

* * *

Како мишће пада, како је ноћ светла,
запамтићу и никад зажалити ја,
због тога, што нас далеко завела
кленова септембарска алеја.

Седимо сами, под луном загрљени.
Косе сенке клена све су дуже.
Луна жури: за читав свет опчињени
она је једна, једна за све заљубљене.

1939.

* * *

Да, то је тако! Ја сам — пролазан, пролазан.
Но како да се помирим са тим могу
када бездан целога космоса
смешта се у мојем мозгу,
када су мени шума и трава појмљиви,
звери и птица гласови су ми разумљиви,
када и вечности самој,
као раван,
у безбојне очи гледам.

1964.

ОН

Теби ће седамнаест ускоро . . . А њему
кога си ти у сновиима понекад снила?
Он, можда, гледајући у ноћну таму,
пење се у тенк, а можда је поред кормила
попрскал таласом црноморским,
или стоји у рову, плећат,
а можда, негде њега возе по снежној кори
шест пари паса сред поларног пролећа.
Ма какав да је, његов је бели свет.
Умеће на крај света да зађе,
да не би другу, већ тебе да нађе:
јер он није ма где било, него је на овој планети.

1940.

* * *

Ти понекад љубиш ону, понекад — ову
у дуванском плавом диму.
Можда, у прекорима нема смисла,
да моралише не одговара поету, —
само страшно стари онај,
ко је љубав, ко ситну монету,
раздавао, не знајући сам коме.

1944.

* * *

*Себе не виде плаве висине,
и, у вечној хладноћи светле, чисте,
себе не виде снежне планине,
цвет не види своје лепоте.*

*И слатко знаш, идеш ли шумама,
силазиш ли брдском стазом:
твојим незаситним очима
природа се усхићује собом.*

1945.

*

Стјепан Шчипачов — дивни лиричар руског језика и руске природе. Својевремено, прави и тихи наследник Сергеја Александровича Јесењина, данас мудри старац — песник... Он сада полако своди рачуне свог дугачког живота и оставља »Знакове времена« — у свој песнички тестамент, да светле као свачије светло.

Са руског превео и прпевао:

ЉУБИША МИШИЋ